

Potřebujeme růst ve víře

Žižkov, 9. 8. 2020

Kde je původ, počátek naší víry? Jaká je anatomie víry? Mohu se svou vírou nebo pro svou víru něco dělat? Určitě mnozí z nás zakusili chvíle, kdy jsme „viseli“ na Boží pomoci. Při náhlé události v rodině, péči o vážně nemocného, možná i v zápase o duchovní život kamaráda nebo kamarádky. Tehdy jsme zakusili skutečnou závislost na Bohu. Ale náš Bůh touží po tom, abychom **ve víře rostli**. Dábel chce opak. Naše zaměstnanost všedním pobíháním a starostmi, které nikdy nekončí – koho z těch dvou to asi víc potěší? A tak se často vracím k otázce: **Co je růst ve víře? Co nebo kdo ho způsobuje?** Je to vůbec „in“? (To si pište, že je to „in“, oslavuje to Boha a umenšuje ďáblův vliv.)

Ale nejprve zpátky k Abrahamovi. Abraham je důležitým příkladem života z víry. V Genesis o něm čteme, že Bohu uvěřil a vydal se na cestu i se svou rodinou a majetkem, pouze podle Božího zaslíbení. Nespoléhal na GPS, na příručky o cizích zemích. Především důvěřoval Bohu. V listu Římanům se dočteme (Ř 4, 3) „*Co říká Písmo?*“ (o Abrahamově víře) *‘Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost. A dále, ‘On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal ‘otcem mnohých národů’ podle slova: ‘tak četné bude tvé potomstvo’. Neochabl ve víře, i když pomyslel na své již neplodné tělo - vždyť mu bylo asi sto let - i na to, že Sára již nemůže mít dítě; nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. Proto mu to ‘bylo počítáno za spravedlnost’*“ (Ř 4, 18-22). Abrahamu Bůh zaslíbil, že bude otcem nespočetného Božího národa. Ovšem ve chvíli, kdy mu Bůh potvrzuje toto zaslíbení, je lidsky v naprosto beznadějně situaci – sám je starý, a jak Pavel říká, už má „neplodné tělo“, a Sára již nemůže mít dítě - je jí téměř sto let (navíc byla zřejmě neplodná). Bůh přesto dává Abrahamovi ujištění – ano z tebe a Sáry bude to požehnané potomstvo. Abraham neměl vymoženosti naší doby, zdravotní pojištění, důchodové zabezpečení, jistoty našeho komfortu, ani jasné vědomí o Kristu, o spasení v Synu, které Bůh chystá. On ještě neměl ani slova Zákona, ani proroků. Celá historie s Mojžíšem, vyvedením z Egypta, neuvěřitelnými nebeskými zásahy do pozemské historie, sepsání tóry, Nového zákona – to všechno pro něj neexistovalo. Abraham poznal, že k němu mluví Bůh, stvořitel, Pán všeho ... a ... uvěřil mu. Jak jednoduché.(?)

A jinde apoštol Pavel říká (Galatským 3, 6-7) „*Pohleďte na Abrahama: ‘uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost. Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry.*“ Křesťané pokračují v historii Abrahamovy víry – vírou se drží Božího slibu - daru v oběti Ježíše Krista za všechna provinění lidí na této zemi. Stačí Bohu **uvěřit, vyznat** potřebu vytáhnout z bahna lidské samospravedlnosti, která k ničemu nevede, a **přijmout dar Kristovy oběti a nového života v něm**. (Tady je prostor pro nová rozhodnutí pro Krista)

Možná řekneš: „Už patří Kristu. O Abrahamovi vím. Snažím se. Co dál?“

Mohu se svou vírou nebo pro svou víru něco udělat? Ano. Četli jsme úryvek z Markova evangelia o uzdravení posedlého chlapce: (Mk 9, 14-29).

Ježíš se vrací s Petrem, Jakubem a Janem z hory proměnění a sledují nějakou roztržku ostatních učedníků se zákoníky a velké množství lidí kolem. Něco se děje. Na Ježíšův dotaz, o co jde, se ozve otec vážně nemocného – posedlého – syna. Řekl učedníkům, ale ti ho uzdravit nedokázali. Ježíš reaguje: „*Pokolení nevěřící, jak dlouho budu ještě s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet?*“ Když k němu chlapce přivedli, přepadnul jej záchvat. Jeho otec nakonec řekl: „*Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.*“ Jinými slovy, „jestli se s tím dá něco dělat a je to v tvé moci“. Zdá se, že tahle pochybnost Ježíše neuklidnila, ale ještě více vyvedla z rovnováhy. „*Můžeš-li?!*“ Jestli mohu, jestli je to možné? Přicházíte za mnou s vírou, abych chlapce vysvobodil a uzdravil a ptáte se přitom „můžeš-li?“ Jak je to s tou vaší a tvou vírou? Jenom to tak „zkoušíš“? Jestli by to třeba nějak nešlo, trochu, nějak, aspoň malinko? Ježíš pokračuje „*Všechno je možné tomu, kdo věří.*“ Řecky ‘panta’, tedy všechno, všechny věci. Ježíš tím reagoval na (ne)víru a postoj svých učedníků, ale i otce toho chlapce. Otec to pochopil jako otázku na něj a nechtěl nic nechat náhodě, nebo že by snad z jeho zanedbání Ježíš chlapci nepomohl. Tak okamžitě vykřiknul: „*Věřím, pomoz mé nedověře.*“ Jako by říkal: „tady je moje nádoba s vírou, no snad je jí tam dost, možná je trochu děravá, spíš je jak řešeto, když tak mi to pomoz utěsnit, aby jí bylo dost nebo nějak dolij...“ Máte podobné pocity při modlitbě?

Ježíš pak ducha vyhnal, chlapec se uzdravil a všechno vlastně dopadlo dobře.

Jen učedníkům to vrtalo hlavou: „*Proč jsme ho nemohli vyhnat my?*“, ptali se ho potom v ústraní. Kterou ‘formuli’ jsme vynechali? Co máš a my to nemáme? „*Takový duch nemůže vyjít jinak, než modlitbou a*

postem“, reagoval Ježíš. Možná jsou modlitební předměty, které jsou náročnější a vyžadují nějak „více“... Ale čeho? Ježíš určitě neměl na mysli, aby se učedníci pomodlili konkrétní modlitbu stokrát a k tomu se deset dní postili a všechno by bylo OK. Měl na mysli intenzitu života s Bohem, blízkost Bohu. Život nebo chození v Duchu svatém, řekli bychom. Ježíš za své aktivní služby se zřejmě každou noc (anebo velmi často v noci) vytrvale modlil. Ani jako Boží Syn nepodceňoval tuto „přípravu“ a zároveň součást života se svým Otcem. Věděl velmi dobře, o čem mluví, když učedníkům odpovídal „...jinak než modlitbou a postem“. Možná tehdy pochopili, že musí **ve víře růst**.

Jinde, po Ježíšově výzvě k odpouštění, a to třeba i sedmkrát za den(!), se učedníci odhodlali přímo Ježíše dožadovat: „*Dej nám více víry!*“ (Lk 17, 5). Na to jim Ježíš říká, že kdyby měli víru velikou jenom jako hořčičné zrnko, přikázali by moruši, aby se přesadila do moře, a stalo by se to. Nezáleží tedy na „velikosti“ víry, ale spíše na její hloubce, zakořenění v životě, na (a jsme zpátky u Abrahama) **životě z víry**. Jako by říkal, že nejde o to více víry nějak „přisypat“ (jako mouky do těsta), ale moje víra musí vyrůst a mé srdce, smýšlení vyrůst životem ve víře a z víry.

Pavel mluví o růstu v 2. Tes. 1, 3 „*Musíme za vás, bratří, stále Bohu děkovat, jak se sluší, protože vaše víra mocně roste a vzájemná láska všech vás je stále větší.*“ A říká tam další zajímavé věci, které s tím souvisejí – sami se podívejte ... Také se obracel proti těm, kteří nějak ve víře nerostli: (Žd 5, 12-13): „*Za takovou dobu už byste měli být sami učiteli, a zatím opět potřebujete, aby vás někdo učil abecedě Boží řeči; potřebujete mléko, ne hutný pokrm. Každý, kdo potřebuje mléko, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je jako nemluvně.*“ Je nadmíru jasné, že Ježíš sám a pak i jeho učedníci velice jasně viděli i kázali, že křesťan je povolán k růstu ve víře a také potřebuje ve víře zrát – ke své službě, k Boží slávě, k naplnění Božího záměru. Je to výzva pro každého křesťana...

Ilustrace – péče o fíkovníky.

Jak se roste ve víře?

Slovo víra je spojeno se slovem důvěra – jde o pěstování, růst vztahu s Bohem, mým Pánem. Jako každý vztah vyžaduje společný čas, růst důvěry. **Investice času do vztahu s Bohem** je jedna z tvých nejlépe „úročných“ investic.

Potřebuješ také **slyšet, vnímat Jeho slovo**. Pokud bych ale jenom četl nebo poslouchal a pak ho neuváděl v život, bylo by to naprosto marné a už vůbec ne k růstu ve víře. Mám ale hodně dobrou zprávu. Kdo způsobuje růst? V 1 K 3, 7 čteme Pavlova slova „...*, a tak nic neznamena ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst.*“ Ta konečná odpovědnost, vypůsobení mého růstu, zraní mé víry, **není moje odpovědnost!** Není to úžasné? Kdybych se na hlavu postavil, nezpůsobím sám svůj růst ve víře ani o kousíček. Mám v tom svou roli, ale samotné dospívání v Krista je Boží odpovědnost. Ta úleva...

Tak učedníci se v Markově evangeliu dozvěděli, že musejí růst ve víře. Apoštol Pavel to u křesťanů také vyhlížel, očekával a radoval se, když to pozoroval! Je to úžasné, když vidím některé v mojí blízkosti, jak rostou v poznání Boha, v modlitbě, ve svých otázkách o chození s Bohem. Jak rostou v poznání toho hlavního účelu všeho, o co usilujeme – oslavě Boha samotného!

A teď to hlavní. Udělej **další krok víry!** Třeba jde o to spolehnout se na Boha v těžkých diskuzích v rodině, v zaměstnání. Nebo udělat krok, kde necítíš úplně rovnováhu, ale přitom jde o Boží věci. Něco odevzdat Bohu, kde tě svědomí, Duch, už dlouho urguje. Nová služba. Za někoho nebo něco se usilovně modlit, něco opustit ...

Bez konkrétních kroků víry tvůj duchovní život stagnuje. Ale přitom okolnosti jsou pozitivní. Duch je u tebe, máš Jeho zaslíbení. Bůh čeká na takové kroky. Chce ti dokonce pomáhat. Řekni někomu blízkému, ať se přitom za tebe modlí. Svěř situaci a sebe Bohu ... a ... udělej další krok.

NIC totiž nemůže nahradit tvůj další krok víry v tvém duchovním zrání, v růstu.

J. Dohnálek